

»Forstå ret, hvad jeg siger, Herren vil jo give dig indsigt i det alt sammen« (2. Tim. 2,7)

Retfærdighedens sejrskrans (I)

Apostelen *Paulus* skrev ved sit jordelivs slutning: »Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret. Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynkomst« (2. Tim. 4,7-8).

Hvis man, uden at kende evangeliet, spurgte mennesker, hvem retfærdighedens sejrskrans tilfalder, vil svaret være: »Den tilfalder naturligvis de retfærdige. Hvem ellers?«

Hvis man så spurgte videre: »Vil den tilfalde en mand som kong *David*? Vil den tilfalde *røveren* på korset ved siden af Jesus?« så ville de fleste tøve med at svare Ja, thi hverken kong David eller røveren havde jo vist sig udpræget retfærdig.

Paulus taler imidlertid ikke om *sin* sejrskrans, men om

retfærdighedens sejrskrans

Han understreger således, at det er *retfærdigheden*, der har sejret og vundet sejrskransen, og han tænker på *Guds* retfærdighed.

Guds retfærdighed er ophøjet over vore tanker om retfærdighed – så ophøjet, at vi kun kan »forstå« den ved tro.

Retfærdigheden er mere end en egen-skab hos Gud – den er hans *væsen*. Men da han er *kærlighed* (1. Johs. 4,8), er den guddommelige kærlighed og retfærdighed eet og det samme.

Det åbenbares for os på Jesu kors. Han er »den retfærdige« (1. Johs. 2,1), men straffes af Gud for al vor synd!

Sådan er retfærdigheden, Guds retfærdighed, thi den er Hans kærlighed!

Sandelig tilkommer sejrskransen denne retfærdighed, thi den, d.v.s. Han har sejret over synden i dens totalitet, over alle ondskabens åndsmagter og over døden!

Alligevel siger Paulus, at denne sejrskrans venter på ham! Eller han venter den. Og det siger han fuldt forvisset om, at han ikke siger noget usandt.

Paulus havde syndet slemt, og han vidste af bitter erfaring, at han ikke i egen kraft kunne gøre sig fri af syndens lov i sine lemmer. Derfor havde han omtalt sig selv som *et elendigt menneske* i Rom. 7,14.

Alligevel var han forvisset om, at retfærdighedens sejrskrans ventede ham, thi han havde

stridt den gode strid

d.v.s. *troens* gode strid (1. Tim. 6,12). Løgnens skjulte åndsmagter havde atter og atter iført sig sandhedens klædedragt og som lysets engle angrebet Paulus' samvittighed for at få ham til at give dem ret i, at der endnu manglede meget i, at Han i Guds øjne var retfærdig og kunne bestå i dommen. Det havde været en kamp på liv og død. Alt talte for, at han ikke var ren og retfærdig, Himmelen værdig – alt undtagen *Guds retfærdighed* på Kristi kors!

Og den holdt apostelen fast ved, undertiden med håb imod håb, thi kampen var hård, og brødrenes anklager er en mester i at *affyre* sine gloende pile imod Guds børns svage punkter og skrøbelige samvittigheder.

Han skriver: »Troen har jeg bevaret!« Det var altså ikke en selvfølge for den store apostel. Han havde oplevet, at anklageren er utrættelig og ikke »med det gode« hører op med at pine samvittigheden. Der er kun eet, der får ham til at holde mund: »Troens skjold« imod hans gloende pile og *troens ord* imod al hans »sandfærdige« løgn!

Paulus gav ikke anklageren ret, men Gud, der er retfærdig, når han »i den tid, som nu er, viser sin retfærdighed, nemlig at Han er retfærdig, når Han retfærdiggør den, som har tro på Jesus« (Rom. 3,26).

At fastholde dette er samtidig at blive bevaret i *ydmyghed*, thi når vi ikke har andet end Guds retfærdighed eller retfærdigheden fra Gud ved troen på Jesus, »hvad bliver der så af vor ros? Den er udelukket!« (Rom. 3,27).

Er vor ros virkelig *udelukket*? Er døren helt stængt for den? Når det er tilfældet, er vi grundigt frelst – frelst endog fra *det åndelige hovmod*, der skjuler sig bag så mange helliggørelsesbestræbelser – det åndelige hovmod, der er grundsynden: vi vil være som Gud (1. Mos. 3,5).

Det er tilintetgørende for det skjulte hovmod, at Guds retfærdighed tilregnes os *aldeles ufortjent* af hans nåde og barmhjertighed alene. Guds nåde støtter sig ikke til noget »positivt« i os, end ikke til vor »gode vilje« eller vor »helhjertethed«. Hvis den gjorde det, var vor ros ikke udelukket. Der var plads til den – om end måske kun en lille plads!

Men der var ikke plads til nogen ros i den store apostels liv, end ikke her ved hans livs afslutning. Havde der været det, da havde der ikke været plads til Guds ret-

færdighed og Guds nåde!

Men der var heller ikke plads til nogen dårlig samvittighed, d.v.s. en ond, vantro samvittighed, thi han vandrede i Lyset, og Jesu, Guds Søns blod rensede ham fra al synd (1. Johs. 1,7).

Derfor kunne han sige: »Så venter mig retfærdighedens sejrskrans, som Herren den retfærdige dommer

vil give mig på hin dag

ikke som noget, jeg har fortjent, men som nådeløn.

Paulus vil heller ikke rose sig den dag, Herren giver ham retfærdighedens sejrskrans, men straks kaste den ned for Jesu fødder, thi det er Ham, der har vundet den til ham!

Det understreger han ved at sige, at Gud, den retfærdige dommer, ikke blot vil give ham den, men »også alle dem, der har glædet sig til Hans tilsynkomst« – og hvem er de? Det er dem, der elsker Ham, *fordi Han har elsket dem først*, altså enhver benådet synder, der som apostelen kæmper den gode strid, fuldender løbet og bevarer troen.

Evangelium, glædesbud

Frelsens store gave fylder den gamle apostel: alle hans synder, bevidste, forsætlige, uforsætlige, ubevidste, utilsigtede er *som aldrig sket* – så mægtig er Jesu død og opstandelse i hans sted! Derfor er der helse i hans sjæl og sind, d.v.s. fred med Gud, fred med sig selv, fred med tilværelsen, fred tillige med kærlighed og glæde.

Når et menneske har det sådan, kan det overkomme det utrolige. Det havde Paulus også erfaret – og det var heller ikke hans livs præstation, men *Guds overstrømmende nåde imod ham*. Han syntes selv, at han var den største af alle syndere (og han kendte dog sådanne som dem, han omtaler i 1. Kor. 6,9-11) – men han vidste af egen dyrebar erfaring, at hvor synden var blevet større, der blev Guds nåde *endnu mere overstrømmende rig* (Rom. 5,20).

Derfor tjente han Gud *med glæde*. Derfor gav han sig selv helt hen i kærlighedens tjeneste iblandt menneskene. Derfor afskyede han synden og var »fuldkommen« uden at være fuldkommen – altså uden nogen sinde at nærme sig Gud i sin egen fuldkommenhed, men altid kun i kraft af Jesu blod – uden nogen sinde at bygge på andet end Guds retfærdige nåde alene!

Guds evangelium, glædesbudskabet, var Guds kraft i hans liv – en kraft, der til-

syneladende blev større, jo ældre han blev.

Hvis vi nu vender tilbage til vort indledende spørgsmål: Vil en mand, der som kong *David* lønner Guds godhed imod ham med at begå så forfærdelig en synd som hor og mord, overhovedet kunne gøre sig håb om at modtage retfærdighedens sejrskrans, og vil en mand som *røveren*, der ikke har begået andet end ondt hele sit liv og først påkalder Jesus til allersidst, være iblandt dem, der modtager den? – hvad skal vi da svare?

Vi kan næsten ikke svare andet end Nej! Jeg kendte en dame, der aldrig kunne tilgive David. Hun var et fint menneske, helt igennem bundet til ægteskabets helighed og ukrænkelighed.

Hvis vi sammenligner kong David med hende, falder han igennem. Dertil kom, at hun levede et beskedent, dadelfrit liv som hustru og moder.

Lad os stille et andet spørgsmål: Vil denne fine dame, der aldrig faldt i det, vi forstår ved synd, modtage retfærdighedens sejrskrans på hin dag? Efter vor retfærdighedssans Ja – men ikke efter evangeliets!

Evangeliets handler om *Guds* retfærdighed. Den er en *hemmelighed*, ufattelig for ethvert menneske, ja oprørende og forargende! Hvis denne fine, agtværdige dame fremstiller sig for Gud med al sin egen rette færd og retfærdighed, vil hun trods al sin uklanderlighed ikke bestå for Gud i hans majestætiske, hvidglødende hellighed.

Men hvis en mand som kong David *bekender sin synd for Gud*, da vil den retfærdige dommer udslette den for Kristi skyld og kaste den i havet. Vel må David *her i livet* høste, hvad han har sået, men Gud åbenbarer sin retfærdighed ved at retfærdiggøre ham for Jesu skyld.

Og hvad *røveren* angår, så gælder det tilsvarende for ham. Gud fritog ham ikke for at høste *her i livet*, hvad han har sået, men han iklædte ham Jesu retfærdighed, og dermed var hans syndige liv *som aldrig sket!*

Disse to store syndere kan ikke gøre Guds retfærdighed til intet, ej heller formindske den. Den bliver snarere endnu

mere herlig igennem sådanne to mænd, som alle andre vil forkaste, men som Gud *genopretter*, så de på hin dag kan modtage den sejrskrans, som Retfærdigheden, Guds retfærdighed vandt til dem og sikrede dem!

Vort Nej hertil bliver forvandlet til *et jublende Ja* jo mere, vi lærer Herren og dermed os selv at kende!

Frigjorte!

Når Guds retfærdige nåde og nådefyldte retfærdighed får herredømmet over et menneske, der lider under sin synd og sin dårlige samvittighed, da bliver han *fri*, d.v.s.

fri af *alt det, der tynger ham* og bringer Guds kærlighed på afstand af ham,

fri af *loven*, der stadig plager ham med sine bud og forbud og også holder ham fast i tanken om, at han må gøre sig fortjent til Guds nåde,

fri af *fordømmelsen*, så han forstår, at der er ingen fordømmelse over ham, thi intet har kunnet skille ham fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, end ikke hans fald, hans brøde, altså det dybe, der forsøger at føre ham dybt ned i mørke,

fri af *selvcentreretheden* i dens uophørlige kredsen om sig selv,

fri til *at ånde frit* og derfor fri til *at tjene Gud* i frihed og med taknemmelighed og et lyst sind.

Det bliver aldrig en selvfølge med mekaniske resultater, men forbliver en *hemmelighed*, også for os, hvem hemmeligheden er blevet åbenbaret. Det forbliver med andre ord *for stort* for os – anderledes kan det ikke være, når det er guddommeligt!

Derfor kan vi kun fastholde det i troen. En kristen lever *af tro til tro*. Dermed ærer han Gud.

Moral eller nyt liv?

Det er ikke ganske sandt at sige, at kristenlivet fører til en højere moral, thi det betyder jo, at mennesket hæver sig til et højere moralsk stade.

Lad os hellere sige, at kristenlivet er et *nyt liv*, født *ovenfra*. Moralen kan højnes nedefra ved menneskets egen alvor og helhertethed – men et nyt liv skabes ikke ne-

defra, end ikke af det mest nidkære, oprigtige og »helhjertede« menneske med al dets iver for Gud og hans sag.

Det skabes kun af Gud ved hans fuldkomne retfærdighed og barmhjertighed, måske »nemmost« i mennesker, der er brudt sammen i fortvivlelse over sig selv, med andre ord i syndere, der virkelig ser sig selv som strafskyldige i Guds lys og liden derunder.

Det var sådanne, Jesus kom for at op-søge og frelse – og det var sådanne, Han nyskabte ved sin Ånd til at blive hans efterfølgere, tjenere og venner.

De fik noget højere end en høj moral, thi de fik *Guds kærlighed udgydt i deres hjerter ved Helligånden*, og kærligheden er selve lovens opfyldelse.

Deres liv blev derfor ikke indrettet efter eller underordnet under forskrifter af den ene eller anden art (som f.eks.: »Tag ikke – smag ikke – rør ikke ved det« Kol. 2,21), thi kærligheden, den frie og selvforbyggende, styrede dem, og den er ikke underlagt andre regler og forskrifter end sin egen udfoldelse til gavn for sin næste dag ud og dag ind.

I denne kærlighed er døren til tanken på fortjeneste stængt med lås og lukke, thi det er nåde over nåde, at vi får lov til *så stor en frelse af så stor en Frelser!*

Ingen af os ved, hvor lang tid han har tilbage her på jorden. Adskillige af os er oppe i årene og kan ikke have synderligt langt igen. Men tænk, vi kan ved Guds ufattelige sandhed og nåde sige det samme som den store apostel: »Nu venter mig retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give (endog) mig...!«

Vær ved godt mod, kære venner! Fortsæt med *troens gode strid* og med *løbet – bevar troen!*

Mig tykkes at jeg ser, hvor Gud sig fryder, når Jesu venner mer igennem bryder, at det kan ende få med deres plage, og hver sin krone må af Jesu tage!

(Brorson)

Retfærdighedens sejrskrans (II)

Adskillige kristne har resigneret. De synes ikke, deres kristenliv er, hvad det burde være, og de ser med bekymring frem til regnskabsdagen. De har opgivet håbet om at sejre, ikke fordi de lider påfaldende nederlag i form af åbenbare synder, men fordi de oplever sig selv som mislykkede kar.

De går ikke ud i verden, bort fra Her-

ren, men de bærer på det stille mismods tunge byrde og lader derfor hænderne synke.

Når de læser Guds ord, og det gør de, da tynger det dem; de føler sig dømt af det, *Paulus* siger f.eks. til *Timoteus*: »Gør fyldest i din tjeneste« (2. Tim. 4,5), og det rammer dem i deres samvittighed, thi dels

synes de ikke, de har nogen tjeneste, dels synes de slet ikke, at de gør fyldest. De tør ikke sige, at de glæder sig til Jesu tilsynskomst – de er snarere ængstelige for den. Og når apostelen taler om at stride som en god stridsmand for Jesus Kristus, da er det i deres øren en hård tale, som berører dem modet.

De mange formaninger i apostlenes breve kan de slet ikke »leve op til«. De sammenligner deres liv med apostlenes og falder helt igennem. *Paulus* var afholdende i alt, var hård imod sit eget legeme og gav aldrig op, og *Johannes* siger, at et Guds barn synder ikke – men det passer jo ikke i disse forpinte kristnes eget liv.

Jo mere det bibelske livsmønster for en kristen tegnes for dem, des mere må de resignere.

Bjergprædiken trykker dem helt ned; de føler, at de har bygget deres hus på sand, thi de har jo ikke gjort, som Jesus her siger.

Og det stadige omkvæd »den, som sejrer« – »den, som sejrer« – »den, som sejrer, skal arve alt dette« (Åbenb. 21,7) fylder dem med frygt.

De gør sig intet håb om at modtage retfærdighedens sejrpris på hin dag. De bærer en indre kummer i deres hjerte og er bedrøvede, de kan ikke være rigtig glade. De siger uden ord: »Jeg elendige menneske!«

Er der en vej ud?

De øjner ikke selv nogen vej ud af denne tilstand. De synes, de har prøvet at følge alle gode råd, men det er ikke blevet anderledes.

Glem alle gode råd! Spørg Jesus: »Har du også opgivet mig? Har du afskrevet mig iblandt dem, du vil give retfærdighedens sejrskrans?«

Hvis et barn kom til sin fader med et lignende spørgsmål, ville ingen fader støde ham bort.

Vor Frelser og Herre er ikke strengere end nogen jordisk fader, skønt Han er hel og fuldkommen. Intet Guds barn, der stiller Ham det nævnte spørgsmål, vil få det svar: »Ja, jeg har opgivet dig!«

Han vil derimod få det svar, der er bedre, end hvad nogen jordisk fader kan sige til sit fortvivlede barn.

Vor Frelser siger ikke blot: »Jeg begynder igen med dig!« men også: »Jeg gengiver dig alt, hvad du har spildt i de svundne år!«

Og ikke nok dermed! Han siger tillige: »Jeg har besluttet at skænke dig retfærdighedens sejrskrans, som jeg har vundet til dig!«

Således flytter Han tyngdepunktet bort fra sit fortvivlede barns egne muligheder og bestræbelser over på sig selv og skænker sit barn, hvad det har opgivet at opnå, fordi det ligger udenfor dets rækkevidde. Sådan behandlede Faderen sin fortabte søn, da han kom hjem.

Og således fjerner Han mismodet, resignationen og den stumme fortvivelse fra sit barns indre.

I stedet for vågner troen til nyt liv. Nu ejer den jo det, som det bedrøvede Guds

barn hidtil forgæves har stræbt efter. »Alt mit er dit!« siger Herren – og så lyser det op inde i hjertet.

Det er udvejen ud af det vemodige mismod, fordi Jesus er Vejen her som i alt.

Alt er nyt

Nu kan sjælen tro – og når den kan det, er alt blevet nyt, og intet er mere umuligt.

Nu læser det genoprejste Guds barn Guds ord på en ny måde. Formaningerne virker ikke længere trykkende, men ansporende og opmuntrende. De er forvandlet til Ånd og Liv og skænker, hvad de ud-siger.

Et eksempel: Paulus siger: »Løb, så I kan vinde sejrprisen! Enhver, der deltager i idrætsskamp, er afholdende i alt; de andre for at få en sejrskrans, der visner, vi for at få en sejrskrans, der aldrig visner« (1. Kor. 9,24-25).

Før skabte disse ord tvivl, om jeg overhovedet kunne vinde sejrprisen. Nu, da jeg læser dem uden noget indre mismod, kan jeg høre, at apostelen ikke taler med løftet pegefingert og alvorligt åsyn til mig, men som en medkæmper, der ikke tvivler på, at vi sejrer i løbet – ja, egentlig heller ikke tvivler på, at vi er afholdende i alt, thi det er enhver, der deltager i en idrætsskamp, og det gør vi jo.

Hvilken lettelse! Lad mig lige se efter, om der er noget, der er ved at tage magten over mig (noget, jeg ikke er afholdende i) og så få det på plads.

På tilsvarende måde med alle andre formaninger (opmuntringer). Skulle nogen af dem bringe os Guds tugt, er det et tegn på, at Han netop ikke har opgivet os og afskrevet os fra at få sejrprisen, men fortsætter sin opdragelse af os, indtil Han har fuldført det gode værk i os, som Han selv begyndte.

Herren kan ydmyge os, men aldrig for at tage modet fra os, kun for at fremme sin gode vilje med os.

Hvis ikke han tugtede os, hvad da? Hebræerbrevets forfatter lader os forstå, at hvis ikke vi får nogen tugt, som alle dog får deres del af, er vi uægte børn og ikke Guds sønner (kap. 12,8).

Ingen, der løber på banen (lad os sige i et marathondøb) føler sig som sejrvinde under løbet. Heller ingen kristen føler sig altid som en sejrvinde – han kan endda overraskes af en synd og lide nederlag – alligevel lyder Ordet: »Løb, så I (alle) kan vinde den« (1. Kor. 9,24) – alle uden undtagelse, altså også du og jeg!

Jo mere troens Ånd hersker i os på grund af Jesu uendelige barmhjertighed, des mere forvandles Guds ord fra at være bogstav til at være Ånd og Liv og Kraft.

Et eksempel mere: *Johannes* skriver: »Dermed er kærligheden blevet fuldkom-

men hos os, at vi har frimodighed på dommens dag, thi som Han er, således er også vi i denne verden« (1. Joh. 4,17). Læser et mismodigt, fortvivlet Guds barn disse ord, sukker han endnu dybere og siger: »Jeg bliver aldrig som Jesus i denne verden!« Men læser et genoprettet Guds barn samme ord i troens og taknemmelighedens Ånd, da udbryder det: »Johannes siger ikke, at jeg skal være som Jesus i denne verden, men at jeg er det! Ufatteligt herligt! Det går over al min forstand og fylder mig med jubel!«

Og så fornemmer sjælen, at det er den fuldkomne kærlighed, d.v.s. Jesu almægtige korskærkede kærlighed, der har drevet al frygt for dommen ud af den benådede synders hjerte – og frigjort fra denne »uovervindelige« frygt er han sandelig fri – så fri, at han kan høre, at han er som Jesus i denne verden – ikke i kraft af sine egne helliggørelsesbestræbelser – slet ikke, fordi han har gjort sig fortjent dertil – men fordi den fuldkomne kærlighed har gjort ham dertil – den bor jo i ham, fordi Jesu Ånd er i ham – det er altså Jesus, der lever i ham!

For herligt, alt for herligt!

Ja, men sådan er glædesbudskabet fra Gud. Det gør os, nederlagets børn, til sejrvinde!

Til sidst

Guds ord indeholder mange formaninger. Skulle vi sammenfatte dem i en eneste formaning, måtte det være denne: »Den, som har øren, han høre, hvad Ånden siger til menighederne« (syv gange lyder den i Åbenb. 2 og 3).

Er der noget, Guds børn bør bede om, er det just dette: altid at kunne høre, hvad Herren siger i sit ord ved sin Ånd.

Thi den, som har øren, der hører, hvad Ånden siger til menighederne, han sejrer. Det fremgår klart af kap. 2 og 3 i Åbenbaringen. At høre og at sejre er to sider af samme sag.

Når man hører således, da *modtager* man, thi det er ikke bogstavtale – det er Ånd og er Liv.

Det kan virke som et tveægget sværd, der trænger igennem marv og ben (så det gør ondt) og som dømmer vore tanker og meninger. Tænk blot, hvordan de kristne i *Laodikea* har følt det, da de læste brevet til dem (Åbenb. 3,14-22).

Men brevet var ikke skrevet til dem, fordi Herren havde afskrevet dem iblandt sejrvinde – tværtimod: »Se, jeg står for døren og banker, om nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig. Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone. Den, som har øren, han

høre, hvad Ånden siger til menighederne!»

Lyt til denne røst – åbn døren for

Ham, der banker på dit hjertes dør, fordi Han elsker dig og vil holde nadver med dig – og således lade dig sejre og sidde

sammen med Ham på hans trone.

Mon ikke du straks vil kaste sejrskransen ned for Hans fødder?

Budskabet og budbringerne

I sin store tale på Oliebjerget sagde Herren: »Og dette evangelium om Riget skal prædikes (forkyndes) over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme« (Matt. 24,14).

Vor tid – er præget af, at mange kristne er gået nye veje for at evangelisere og bringe evangeliet til alle folkeslagene så hurtigt og effektivt som muligt – man anvender »drama« – mimen – rockgrupper »Jesus-march« gennem byerne – og man tager kommunikationsmidlerne: fjernsyn, grammofoonplader, radio, internet i anvendelse – alt sammen i »bedste« mening – men spørgsmålet er alligevel, om det fremmer evangeliet.

Lad os derfor lytte til Herrens ord og begynde med at bøje vort øre til

dette evangelium

Ingen har forkyndt det bedre for folkeslagene end hedningeapostelen Paulus. Lad ham være *vort forbillede* på at evangelisere og missionere i overensstemmelse med Matt. 24,14.

Det *første*, vi lægger mærke til, er, at han sammenfatter dette evangelium i at være *ordet om Jesus Kristus og det som korsfæstet* (1. Kor. 2,2).

Det er altså et såre helligt budskab, thi det maler Kristus for øjnene af folkeslagene *som korsfæstet*.

Således afslører dette evangelium *syndens gru* og gør det umuligt for noget menneske i folkeslagene at bestå for Gud.

Men samtidig åbenbarer det *Guds kærlighed* så overvældende, at den ophører med at være en selvfølge.

Det *andet*, vi lægger mærke til, er, at dette evangelium er et budskab *helt for sig selv*, men ikke et budskab imellem så mange andre. Det er *Guds* ord. Alle andre budskaber er *menneskenes* ord. Dette evangelium er det eneste budskab, der kan frelse mennesker i ethvert folkeslag.

Det er

evangeliet om Riget

Hvem har magten – denne verdens fyrster eller Jesus af Nazaret? Allerede på sit kors kastede vor blødende og martrede Frelser denne verdens fyrste, djævelen, ud (Johs. 12,31) – hvor meget mindre magt har da denne verdens menneskelige fyrster, herskere og herrer? Al magt i Himmelen og på jorden er overgivet den korsfæstede og opstandne Herre og Frelser! Og nu er det

dette evangeliums glædelige budskab, at syndige, fortabte mennesker fra ethvert folkeslag kan blive frelst og født på ny, så de bliver *borgere i Jesu rige*, der aldrig går til grunde og en dag underlægger sig alle jordens riger, når HAN kommer synligt igen i megen kraft og stor herlighed.

Dette evangelium om Riget skænker hver eneste af Herrens udvalgte i ethvert folkeslag Jesu Kristi løfte om, at Han skaber nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor, fordi Guds rige da synligt er kommet.

Indtil da fylder Jesu Ånd, Helligånden, Guds børns, Jesu brødres hjerter og skænker dem en forsmag på den herlige dag, da Riget synligt har underlagt sig alt. Således lever de i troen, håbet og kærligheden og sejrer, fordi Han har sejret.

Den sidste fjende, *døden*, har ingen plads i Guds rige. Derfor dør intet Guds barn fra noget folkeslag, når han dør, thi han skal leve, om end han dør.

Dette evangelium om Riget

skal prædikes (forkyndes)

Lad, som før sagt, hedningeapostelen Paulus vise os, hvordan han gjorde det!

Han følte sig ikke duelig dertil. Han var altså alt andet end selvsikker. Han gjorde det under megen frygt og bæven (1. Kor. 2,3) og derfor i kraft (Guds kraft) og i Helligånd (men ikke i sjæleligt føleri) og fuld vished (1. Tess. 1,5) – hans duelighed var nemlig af Gud (2. Kor. 3,5).

Budskabet var ikke noget, han havde lært og som han derfor kunne. Han måtte hver gang, han skulle forkynde det, bede Gud om de rette ord.

Forkyndelse var for ham ikke at aflevere det rigtige budskab, men at *åbenbare* evangeliets hemmelighed. Derfor talte han »ud af Gud, i Kristus Jesus, for Guds åsyn« (2. Kor. 2,17).

Der var en dyb overensstemmelse imellem det, han forkyndte, og det, han selv var. Hans Herre og Frelser havde sagt: »Vil nogen tjene mig, han følge mig, og hvor jeg er, der skal også min tjener være« (Johs. 12,26), og det gjorde Paulus. Han var en Jesu Kristi efterfølger.

Lad os derfor også betragte, hvorledes vor Frelser forkyndte dette evangelium om Riget.

Vi ser da, at Han gav sig selv helt. Hans »stærkeste« forkyndelse af dette evangelium om Riget lød (og lyder stadig)

fra hans kors.

Hans forhold til mængden af tilhørere er lærerigt. Han gjorde intet, for at der skulle komme »mange til møderne«. De måtte ulejlige sig ud til ham i bjergene, hvis de ville høre ham – og ikke nok med det: han trak sig endog tilbage fra dem, når de var mest begejstrede.

Han opbyggede hverken en stærk magtposition eller en stærk organisation.

Men han »udrettede« mere end alle andre!

Er der ikke nogle konsekvenser, vi burde drage heraf?

Og hvad med *penge*? Jeg modtog for nylig et rundbrev, hvori der stod, at hvis kristenheden havde givet lige så mange gaver som en i brevet omtalt person, ville verden være evangeliseret for længe siden!

Det er ikke sandt. Sandheden er: hvis menigheden havde fulgt i Jesu og Paulus' spor, da havde folkeslagene nok været evangeliseret for længst. Thi dette evangelium om Riget skal forkyndes over hele jorden

til et vidnesbyrd for alle folkeslagene

Men at *være* et vidne om Jesus hjælper nok så mange penge ikke et eneste menneske til.

Det sker på en helt anden måde – en måde, der kan blive så kostbar for den, der bliver et vidne om Jesus, at han tillige bliver en *martyr* og således vidner på tilsvarende måde som Jesus.

Det sagde Herren med disse ord: »I skal få kraft, når Helligånden (Jesu egen Ånd og sindelag) kommer over jer, og I skal *være mine vidner* (martyrer) ... til jordens ende« (Ap. G. 1,8).

At *være* Jesu vidne og at *forkynde* evangeliet er uløseligt knyttet sammen til en helhed. Det ser vi tydeligt hos de første budbringere – og når dette ikke er til stede, kan nok så mange »gaver til støtte for arbejdet« ikke afhjælpe skaden.

Nu kan enhver af os i stilheden overveje, i hvor høj en grad vi *er Herrens vidner* og således med vort liv viser, at Jesus er Frelser og Herre.

Guds tanker og vore

De fleste kristne kender ordet gennem profeten Esajas: »Mine tanker er ej eders, og eders veje er ej mine, lyder det fra

HERREN; nej, som himmelen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders« (kap. 55,8-9).

Vore veje (metoder) er ikke Herrens. Det glemmer vi alt for ofte, ikke mindst når det gælder at vinde mennesker for Herren.

Vi glemmer, at evangeliet kun kart bringes ud *på evangeliets egen måde*. Bringer vi det ud på nogen anden måde, forfladiger vi det eller forfalsker det, thi »eders metoder er ikke mine, siger HERREN«.

Evangeliet er, som nævnt, ikke et budskab iblandt så mange andre – bringer vi det ud sådan, som man bringer andre budskaber ud, da indrangerer vi evangeliet iblandt verdens andre tilbud – da har vi trukket det ned på et plan, hvor det ikke hører hjemme.

Nogle aktuelle eksempler

Jeg nævnte i indledningen »drama« – mimen – rockgrupper – »Jesusmarcher« som eksempler på de veje og metoder, ad hvilke mangfoldige forsøger at forkynde dette evangelium om Riget over al jorden til et vidnesbyrd for folkene.

Hvad siger Gud hertil? Siger han: »Jeres veje er også mine,« eller siger han: »Jeres veje og metoder er ikke mine«?

Hvis Han siger det sidste, da er store dele af kristenheden i alvorlig åndelig fare.

Faren består i, at man glider bort fra at kende Kristus, *som Han er*, og i stedet for danner sig en Kristus *i sit eget billede*, d.v.s. *en anden Jesus*, selvom man hele tiden påberåber sig Jesus.

I sin tale på Oliebjerget siger Herren, at *mange* skal blive ført vild, og vi skal *agte vel på*, at det ikke sker med os (Matt. 24,11 og 4).

Jeg henstiller til alle dem, der har taget de nævnte metoder i anvendelse hjemme og ude, at søge Herren, medens det endnu er tid dertil, thi noget forfærdeligere kan ingen af os forestille sig end at komme på afstand af Ham, måske bort fra Ham, fordi man »tjener« evangeliet ad sine egne veje og efter sine egne og tidens tanker. Husk på ansvaret for alle de unge! Tidsånden og Helligånden kan ikke forenes.

Kommunikationsmidlerne

Mulighederne for at nå mennesker er i dag store – tænk blot på *internet*! Skal vi ikke straks tage dem i brug i evangeliets tjeneste?

Også her må vi spørge: Er disse veje Herrens, eller er de kun vore?

Der kan (som altid, når der argumenteres for en sag) fremføres mange »gode grunde« til at benytte vor tids uanede muligheder for at nå mennesker.

Alligevel må vi spørge: Er det *Herrens vej* ud til dem – svarer denne vej til *Ham, der er Vejen* – eller svarer den ikke til hans væsen?

Og så må vi bие på Ham.

Jeg giver mig ikke ud for at have det svar, som omfatter alle andre, men følgende vil jeg gerne sige:

Er det ikke for bekvem en måde at sende dette evangelium om Riget ud til andre på – for bekvemt både for senderen og for modtageren?

Går det *hellige*, det *guddommelige* ikke tabt – og hvor bliver det *personlige* af? Når der ikke er et personligt forhold (et jeg – du eller et jeg – I forhold) imellem budbringeren og modtagerne, hvordan kan han da undgå at kaste perler for svin (Matt. 7,6)?

Kan ordet om Kristus og det som korsfæstet udsendes på samme måde, som alle de andre »budskaber« bliver udsendt på? Giver man da ikke hunde det hellige?

Når dette er sagt, må det tilføjes, at jeg kan forestille mig, at Herren, der er suveræn, alligevel i en bestemt situation leder et af sine vidner til at udsende evangeliet over internet – f.eks. i *trængselstider*, da han udsætter sig for personlig fare ved at gøre det – eller fordi Guds Ånd, der leder ham, vil nå bestemte mennesker, der befinder sig i elendighed eller fare.

Vi er ikke herrer. Det er HAN – Han alene!

Enhver søge derfor Hans gode, fuldkomne og velbehagelige vilje i denne sag og skikke sig ikke lige med verden!

Jesus sagde: Jeg er vejen

Guds børns opgave er ikke at finde på nogen ny måde at evangelisere på, men at *forblive i Herren Jesus*.

I samfund med Ham fatter man efterhånden, at hvedekornet må falde i jorden og dø, hvis det ikke skal forblive det ene korn, men bære megen frugt.

Sådan var Jesu vej! Er Han vor vej, da »falder også vi i jorden« for at bære frugt.

Vi vil jo alle så gerne så *den gode sæd* i verdens mark, altså være med til at forkynde dette evangelium om Riget ud over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene – men vi må ikke glemme, at vi, *Rigets børn*, er den gode sæd (Matt. 13, 37-39). Den allerfrugtbareste sæd, Menneskesønnen har sået i verden, er hans eget blod og dernæst martyrenes.

Hvad med os? Hvis vi bevarer *vort* liv, *vore* meninger og *vore* metoder, da mister vi *vort* liv – men mister vi dette for Jesu skyld, da bjærger vi det.

Tjeneste for Herren er først og fremmest at *give sig selv i den Ånd, i hvilken vor Frelser gav sig selv hen* – *den guddommelige kærligheds Ånd*!

Det guddommelige JEG og det menneskelige »jeg«

Guds navn er JEG ER DEN, JEG ER. Guds væsen, væld og majestæt overgår alle menneskelige begreber. Blot dette, at Han er uden begyndelse, får det til at svimle for os.

I vor Herre Jesus »ser« vi imidlertid, hvem Faderen er. Men også Menneskesønnen er en *hemmelighed* – også Han er udenfor og over, hvad noget menneske af sig selv kan forstå.

Kun når Han »åbenbares« for et menneske, begynder dette at fatte, hvem Jesus er og dermed, hvem Gud er.

Det er enhver forkynders »opgave« at *åbenbare evangeliets hemmelighed*, d.v.s. åbenbare Jesus!

Det vil atter sige: *åbenbare Ham, hvis navn er JEG ER*.

Når dette sker, da er det, som om JEG ER taler gennem Ordet, der forkyndes, til små mennesker, der også siger »jeg« om sig selv. Da »sker der noget«!

Sådan virkede hedningeapostelen *Paulus*. Sådan må vi moderniserede kristne også lære at virke.

Intet kan erstatte dette. En mekaniseret udbredelse af det hellige ord er ikke uden alvorlige åndelige risici.

Lad os imidlertid ikke standse her! Lad os hver især bede Herren om en fornyende dåb i Hans kærlighed til sjælene – og lad os bede Ham sende arbejdere ud til høsten!

Hver eneste af os

Rigets børn er alle uden undtagelse *den gode sæd*, som Menneskesønnen udsår i verdens mark.

De færreste er forkyndere, men *alle er vidner*.

Derfor har Herren sat enhver af os, hvor vi er. Skulle Han sætte dig på en plads i det fjerne udland, således som det ofte sker indenfor erhvervslivet i vore dage, da har Han dermed »udsået« dig der, for at du skal bære frugt for ham, dels ved at vidne om Ham og vinde mennesker for Ham, dels derved at du selv vokser i kærligheden, freden og glæden.

De fleste har Herren sat herhjemme i et arbejde, et hjem, en uddannelse, en pensionisttilværelse – hvorfor? For at vi skal være Hans vidner og lade vort lys skinne for menneskene omkring os.

I Det nye Testamente overbetones betydningen af mødevirksomhed og evangeliserende »fremstød« ikke. Det afgørende er, at *hver enkelt vandrer i Ånden, lever Kristus-livet og således gør fyldest som Herrens vidne der, hvor Herren har sat ham*. Det gælder endog slaverne (Efes. 6,5-7).

På denne ganske enkle måde lød Her-

rens ord vidt ud (1. Tess. 1,8). *Det vældige Romerrige* fik dette evangelium om Riget forkyndt til et vidnesbyrd og blev således evangeliseret af *den første generation af kristne* uden kommunikationsmidler af nogen art bortset fra de personlige breve. Ja, de nåede endnu længere. Apostelen *Thomas* nåede i følge traditionen helt ud

til *Indien*.

Hvorfor gik der da så lang tid, inden Danmark fik dette evangelium om Riget forkyndt til et vidnesbyrd? Formentlig fordi kirken (menigheden) blev en institution og dermed underlagt mennesketanker. Og da først kirken som *Romerkirke* havde fået jordisk magt, mistede den sin åndelige

kraft.

Hvis der er noget, kirkehistorien kan lære os, er det, at ingen har gjort det bedre end de første kristne. Det er altså dem, vi skal tage ved lære af.

Så siger HERREN: »Stå ved vejene og se efter – spørg efter de *gamle* stier, hvor vejen er til *alt godt*« (Jerem. 6,16).